

Řím

PONDĚLÍ 7. ZÁŘÍ – 6 HODIN VEČER

Ivo Palazzi stál uprostřed ložnice a krev mu stékala po obličeji. „*Mamma mia! Mi hai rovinato!*“

„Já jsem s ničením nezačala, ty mizerný *figlio di putana!*“ ječela na něj Donatella.

Oba byli nazí ve velké ložnici bytu na Via Montemignaiu. Donatella měla nejsmyslnější, nejpřitažlivější tělo, jaké Palazzi kdy viděl. A i nyní, kdy krvácel v obličeji ze škrábanců, které mu způsobila, pociťoval silné vzrušení. *Dio*, jak je krásná. Vždycky ho dokázala rozvášnit. Měla tvář levharta, vysoké lícní kosti a šikmé oči, plné rty, které kousaly a líbaly – ale na to teď nesměl myslet. Ze židle sebral bílý hard, aby zastavil krvácení, a až potom mu došlo, že je to jeho košile. ONA stála uprostřed obrovské manželské postele a řvala na něj. „Doufám, že vykrvácíš! Až s tebou skončuju, ty všivej děvkaři, nezbyde z tebe ani tolik, aby se na tebe moh *gattino* vysrat!“

Již posté se Palazzi divil, čím si tuhle nemožnou scénu vysloužil. Vždycky byl hrdý na to, jak je šťastný, a všichni přátelé mu dávali za pravdu. *Přátelé? Každý!* Protože neměl žádné nepřátele. Ještě jako svobodný mládenec býval lehkovážným Římanem, neměl na světě žádnou starost, takový Don Giovanni, jemuž záviděla polovina mužů v Itálii. Jeho filozofie se dala shrnout do jedné věty: *Farsi onore con una donna – Poctít se ženou.* To ho velice zaměstnávalo. Byl to pravý romantik. Neustále se zamilovával a nová láska mu pokaždé sloužila k tomu, aby zapomněl na starou. Ivo ženy zbožňoval, všechny pro něj byly krásné – od *putane*, co vykonávaly nejstarší řemeslo na Via Appia, až po špičkové modelky, které se nosily jako pávice po Via Condotti. Jediné, kterým nehověl, byly Američanky. Ty byly na jeho vkus moc nezávislé. Kromě toho, co může člověk čekat od národa, jehož jazyk je tak neromantický, že jméno Giuseppe Verdi překládá jako Joe Green?

Ivovi se vždycky dařilo, že měl tucet dívek „rozdělaných“ v různém stadiu přípravy. Těch stadií bylo pět. V prvním byly ty, s nimiž se teprve seznámil. Denně jim telefonoval, posílal květiny a útlé svazky erotické poezie. Ženám ve druhém stadiu posílal drobné dárky, jako šátky od Gucciho a čokolády Perugia v porcelánových dózách. Ve třetím stadiu již dostávaly klenoty a šaty a pozvání na večeri v El Toule nebo Taverně Flavia. Ve čtvrtém stadiu s Ivem sdílely lože a těšily se jeho skvělému umění milostných hrátek. Ivova schůzka, to byla věda. Krásně zařízený byt na Via Margutta byl vyzdobený květinami, ať už *garofani*, nebo *papaveri*, hrála v něm hudba – buď opera, klasika, nebo rock, to podle dívčina přání. Ivo byl výborným kuchařem a jednou z jeho specialit – dost příznačně – bylo *pollo alla cacciatore*, kuře po myslivecku. Po večeri následovala láhev vychlazeného šampaňského v posteli... Čtvrté stadium Ivo miloval.

Ale nejdelikátnější ze všech bylo pravděpodobně stadium páté. Sestávalo ze srdcervoucího projevu na rozloučenou, štědrého daru na památku a usazeného *arrivederci*.

Jenže to všechno byla minulost. Nyní Palazzi letmo pohlédl do zrcadla nad postelí na krvavé stopy a poškrábaný obličej a zhrozil se. Vypadal, jako by dostal pořádnou nakládačku.

„Podívej, cos mi udělala!“ zoufal si. „*Cara*, vím, žes to tak nemyslela.“

Popošel k posteli, aby ji vzal do náruče. Ovinula ho pažemi, a když ji začal objímat, zaryla dlouhé nehty do jeho holých zad a drápala ho jako divoké zvíře. Řičel bolestí.

„Jen řvi!“ vysmívala se mu. „Kdybych měla kudlu, uřízla bych ti *cazzo* a nacpala ti ho do tvýho odpornýho krku.“

„Prosím!“ žadonil. „Uslyší tě děti.“

„Aťsi!“ zaječela. „Je na čase, aby poznaly, jakej netvor je jejich otec.“

Udělal krok blíž. „*Carissima*...“

„Nešahej na mě! Než bych dovolila, aby ses ke mně zase přiblížil, to se radši dám prvnímu vožralému syfilitickému námořníkovi, kterýho potkám na ulici.“

Ivo se hrdě vypnul. „Takhle si nepředstavuju, že se mnou má mluvit matka mých dětí.“

„Chceš snad, abych s tebou mluvila laskavě? Abych s tebou přestala jednat jako s parazitem, když jím seš?“ Stále zvyšovala hlas. „*Tak mi dej, co po tobě chci!*“

Nervózně pohlédl ke dveřím. „*Carissima*... nemůžu. Nemám je.“

„Tak mi je sežeň!“ křičela. „Slíbils to!“

Opět začala být hysterická, a tak se Ivo rozhodl, že bude nejlepší, když odtud rychle vypadne, než sousedi zase zavolají četníky.

„Než seženu milion dolarů, to nějakou dobu potrvá,“ řekl smířlivě. „Ale nějak... nějak si poradím.“

Chvatně si navlékl slipy, kalhoty a ponožky a nazul boty. Donatella mezitím pobíhala po pokoji jako zběsilá, velkolepými, pevnými ňadry mávala ve vzduchu a Ivo si pomyslel: „Bože, to je ale kus ženské! Jak jsem ji zbožňoval!“ Sáh po zkrvavené košili. Neměl na vybranou. Oblékl si ji a na zádech a na prsou ucítil studené a lepkavé vlhko. Naposledy se podíval do zrcadla. Nepatrné čůrky krve stále vytékaly z hlubokých šrámů v těch místech tváře, kde se zasekly Donatelliny nehty.

„*Carissima*,“ nařikal, „jak to teď vysvětlím ženě?“

Palazzi měl za manželku Simonettu Roffeovou, dědičku italské větve Roffeova rodu. Když se s ní seznámil, byl mladým architektem. Jeho firma ho vyslala, aby dohlédl na nějaké změny ve vile Roffeových v Porto Ercole. Okamžikem, kdy na něj Simonetta upřela zrak, byly jeho mládenecké dny spočteny. Hned první noc se s ní dostal až do čtvrtého stadia a krátce nato už byl ženatý. Simonetta byla stejně rozhodná jako krásná a věděla, co chce. Chtěla Iva Palazziho. Tak se z bezstarostného svobodného mládence stal ženáč, manžel krásné a mladé dědičky. Aniž litoval, vzdal se ambicí architekta a vstoupil do společnosti Roffe a synové. Měl nádhernou kancelář v EUR, římském oddělení, které se tak slibně rozjelo za neslavně proslulého duceho.

Ivo měl od nástupu ve firmě úspěch. Byl inteligentní, rychle se učil a každý si ho oblíbil. Jeho nebylo možné si neoblíbit. Věčně se usmíval a byl okouzující.

Přátelé mu záviděli báječnou povahu a divili se, jak všechno zvládá. Odpověď byla jednoduchá. Stinnou stránku své náтуры pochoval. Ve skutečnosti to byl hluboce citový člověk, schopný velké výbušné nenávisti, schopný zabít.

Jeho manželství vzkvétalo. Zprvu měl sice strach, že to bude pouto, které v něm zadusí mužství, ale tyto obavy byly nepodložené. Prostě přešel na úsporný program, snížil počet přítelkyň, a jinak všechno pokračovalo jako dřív.

Simonettin otec jim koupil překrásný dům v Olgiatě, rozlehlém soukromém panství dvacet pět kilometrů na sever od Říma, chráněném bránou a uniformovanou stráží.

Simonetta byla skvělá manželka. Milovala ho a chovala se k němu jako ke králi. Však byl také přesvědčen, že si nic horšího nezaslouží. Měla jednu jedinou vadu. Když začala žárlit, proměnila se v saň. Jednou ho podezírala, že si na služební cestu do Brazílie bere nákupčí. Tohle obvinění ho oprávněně rozhořčilo. Než se hádka přehnala, měli v domě pěkný bordel. Netknutý nezůstal ani jeden kus nádobí a nábytku, a většina se rozbila o Ivovu hlavu. Simonetta ho honila s řeznickým nožem, vyhrožovala, že zabije jeho a potom sebe, a musel vynaložit veškerou sílu, aby jí nůž vyrval z ruky. Skončilo to rvačkou na podlaze, Ivo z ní strhal šaty a dal jí zapomenout na zlost. OD té doby však byl velice diskrétní. Nákupčí řekl, že už ji na cesty brát nemůže, a dával pozor, aby už na něj nepadlo nejmenší podezření. Uvědomoval si, že je nejšťastnější muž na světě. Simonetta byla mladá, krásná, inteligentní a bohatá. Měli rádi stejné věci a stejné lidi. bylo to dokonalé manželství a někdy, zrovna když některou dívku přeřazoval z třetího stadia do čtvrtého nebo ze čtvrtého do pátého, se divil, proč je Simonettě pořád nevěrný. Potom filozoficky pokrčil rameny a řekl si: Inu, někdo je obšťastňovat musí.

Donatellu Spoliniovou poznal po třech letech manželství na služební cestě na Sicílii. Spíš než seznámení to byla exploze. Jako když se setkají dvě planety a srazí se. Zatímco Simonettino tělo bylo štíhlé, pružné, jakoby vytesané Manzuem, Donatella měla tělo smyslné, kypré, jako od Rubense. Měla výrazný obličej a její doutnající zelené oči ho rozpalovaly. Do postele se dostali již hodinu po seznámení, a přestože se Ivo vždycky pyšnil zdatností v milování, zjistil, že on je žák, kdežto ona učitelka. Zavedla ho do výšin, které dosud nepoznal, a její tělo dokázalo věci, o jakých se mu nikdy nesnilo. Byla nekonečným zdrojem rozkoše, a jak tak ležel v posteli se zavřenýma očima a vychutnával neuvěřitelné pocity, ujišťoval se, že by byl blázen, kdyby ji pustil k vodě.

Tak se Donatella stala jeho milenkou. Kladla si jedinou podmínku: že se musí zříct všech ostatních žen kromě manželky. Celý šťastný souhlasil. Od té chvíle již uplynulo osm let a za celou tu dobu nebyl manželce ani milence jedinkrát nevěrný. Uspokojovat dvě žádostivé ženy by normálního mužského vyčerpalo, avšak v Ivoově případě to bylo přesně naopak. Když se miloval se Simonettou, myslel na Donatellu a její zralé, plné tělo a zahořel chtíčem. A když se zase miloval s Donatellou, myslel na Simonettina rozkošná mladá ňadra a drobný *culo* a počínal si jako divoch. Ať byl s tou, nebo s tou, měl pocit, že tu druhou podvádí. Nesmírně to zvyšovalo rozkoš, kterou prožíval.

Donatelle koupil krásný byt na Via Montemignaio a pobýval u ní, pokaždé když si to dokázal zařídit. Ustavičně si vymýšlel náhlé služební cesty, a místo aby odjel, mazal k ní do postele. Stavoval se u ní cestou do práce a trávil u ní odpolední siesty. Jednou se plavil se Simonettou do New Yorku na lodi Queen Elizabeth II a Donatellu nechal ubytovat v kajutě o jednu palubu níž. Bylo to pět nejrozjařenějších dní v jeho životě.

Večer, kdy mu Simonetta oznámila, že je těhotná, prožíval nepopsatelnou radost. O týden později mu i Donatella sdělila, že čeká dítě, a Ivo byl v sedmém nebi. Proč jsou ke mně bozi tak štědrí? kladl si otázku. Při vši skromnosti míval někdy pocit, že si tolik radosti nezaslouží.

Přesně po devíti měsících těhotenství mu Simonetta porodila holčičku a týden po ní Donatella chlapečka. Co víc by si muž mohl přát? Tím však bozi zdaleka neskončili. Po krátké době mu Donatella oznámila, že je opět těhotná, a následující týden i Simonetta. Devět měsíců po početí se Donatelle narodil další syn a Simonetta svému manželovi darovala další dceru. Čtyři měsíce po porodu obě otěhotněly znovu, ale tentokrát rodily ve stejný den. Ivo horečně pádil od Salvatora Mundiho, kde ležela Simonetta, na kliniku Svaté Kláry, kam umístil Donatellu. Uháněl z jedné nemocnice do druhé po Raccordo Anulare a cestou mával dívkám sedícím pod růžovými slunečníky před malými stany podél silnice a čekajícím na zákazníky. Pádil tak rychle, že jim neviděl do tváře, ale stejně je všechny miloval a přál jim hodně štěstí.

Donatella mu dala dalšího chlapečka a Simonetta další holčičku.

Občas litoval, že to nebylo naopak. Ironií bylo, že manželka mu rodila samé dcery, kdežto milenka samé syny. Byl by raději, kdyby jeho jméno nosili dědicové mužského rodu. Ale i tak byl spokojen. Měl tři nemanželské děti a tři manželské. Všechny je zbožňoval a náramně se k nim měl. Pamatoval si jejich jména data narození a svátků. Děvčátka se jmenovala Isabella, Benedetta a Camilla, kluci byli Francesco, Carlo a Luca.

Jak děti vyrůstaly, měl to Ivo čím dál složitější. Připočtou-li se manželka a milenka, musel vést v patrnosti osmery narozeniny a osm svátků a počítat vždy se dvěma dovolenými. Dbal, aby každá trojice chodila do jiné školy. Holky chodily ke Svatému Dominikovi, což byl francouzský klášter na Via Cassia, hoši k Maximovi, do jezuitské školy. Ivo navštěvoval a okouzloval všechny jejich učitelky, pomáhal dětem s domácími úkoly, hrál si s nimi, spravoval jim rozbité hračky. Věnovat se oběma rodinám a držet je ve vzájemné izolaci si vyžadovalo veškerou Ivoovu genialitu, ale zvládal to. Byl to vpravdě příkladný otec, manžel a milenec. Vánoce trávil doma se Simonettou, Isabelou, Benedettou a Camillou. Na Tři krále, šestého ledna, se převlékl za babiznu, jak je v Itálii zvykem, a nadělil dárky a oblíbené „uhlí“ – černý cukrkandl – Francescovi, Carlovi a Lucovi.

Ivova manželka i milenka byly krásné a děti bystré a hezké, a tak mohl být na všechny hrdý. Život byl zkrátka nádherný.

Až najednou bohové Palazzimu nasrali do ksichtu.

Jak to u většiny velkých katastrof chodí, přišlo to jako blesk z čistého nebe.

Ráno před snídaní se Ivo miloval se Simonettou a potom jel přímo do úřadu, kde ho dopoledne čekala výnosná práce. V jednu hodinu oznámil svému sekretáři – na Simonettino naléhání neměl sekretářku, nýbrž sekretáře –, že bude celé odpoledne na nějakém jednání.

S úsměvem na tváři si představoval, jaké má před sebou radovánky, objel staveniště, které bránilo v jízdě přímým směrem podél Dlouhé Tibery – mimochodem, už sedmnáct let tam bylo rozestavěno metro –, přešel přes most ke Corsu Francia a půl hodiny nato zajížděl do garáže v ulici Montemignaio. Sotva otevřel dveře od bytu, vytušil, že ve vzduchu visí nějaký malér. Francesco, Carlo a Luca se drželi máminy sukně a vzlykali. Donatella na něj vrhla tak nenávistný pohled, že ho na moment napadlo, jestli náhodou nevlezl do cizího bytu.

„Stronzo!“ zaječela na něj.

Zaraženě se rozhlédl. „Carissima... děti... co se děje? Copak jsem provedl?“

Donatella vyskočila. „Todletos proved!“ Hodila mu do obličeje časopis Oggi. „Jen se na to podívej!“

Zmateně se sehnul a zdvihl ho ze země. Z obrázku na obálce se na něj usmíval vlastní portrét se Simonettou a třemi dcerami. Titulek hlásal: „Padre di Famiglia“.

Dio! Úplně na to zapomněl. Před pár měsíci ho tento časopis požádal, zda by o něm směl napsat článek, a on bláhově svolil. Kde by ho napadlo, že se dostane až na titulní stranu? Podíval se na štkající milenku a potomky a koktal: „To se dá... to vám můžu vysvětlit...“

„Spolužáci už jim to vysvětlili,“ vyštěkla Donatella. „Děti přišly domů uplakaný, protože na ně celá škola volá bastardi!“

„Cara, to...“

„Domáci a sousedi s náma zacházej, jako bysme byli malomocný. Už se před lidma nemůžeme ukázat. Musíme vocud' pryč.“

Zíral na ni v šoku. „Co to říkáš?“

„Že z Říma vodcházím a děcka беру s sebou.“

„Jsou to i moje děti,“ zvýšil hlas. „To mi nemůžeš udělat.“

„Zkus mi v tom zabránit, a zabiju tě!“

Byl to zlý sen. Stál jako opařený, civěl na své syny a hysterickou milenku a v duchu si říkal: To se mi snad jen zdá.

Jenže Donatella s ním ještě zdaleka nebyla hotová. „Než zmizíme,“ oznámila mu, „chci milion dolarů. Na ruku.“

Bylo to tak absurdní, že se dal do smíchu. „Milion...“

„Bud'to dostanu milion, nebo zavolám tvý ženě.“

To se stalo před šesti měsíci. Donatella svou hrozbu neuskutečnila – tedy prozatím –, ale Ivo věděl, že toho je schopna. Týden co týden nátlak zvyšovala. Telefonovala mu do práce a upozorňovala ho: „Mně je jedno, jak si ty prachy seženeš, ale hlavně je seženi!“

Tak obrovskou částku si mohl opatřit jediným způsobem. Musel by mít možnost prodat akcie společnosti Roffe a synové. Prodeji stál v cestě Sam Roffe.

Ten teď ohrožoval jeho manželství a budoucnost. To bylo třeba změnit. Kdyby člověk znal ty pravé lidi, dalo by se udělat ledacos.

Nejvíc ho však pánilo, že se Donately, svého miláčka a vášnivé milenky, nesměl dotknout. Děti mohl navštěvovat každý den, ale do ložnice měl zákaz.

„Až mi dáš peníze,“ vydírala, „pak se se mnou můžeš milovat.“

Ze zoufalství jí jednou odpoledne zavolal: „Hned jsem u tebe. Peníze budou.“

Nejdřív se s ní chtěl pomilovat a potom ji udobřit. To mu ovšem nevyšlo. Sice se mu ji podařilo svléknout, ale když už byli oba nazí, řekl jí pravdu. „Zatím ještě ty peníze nemám, *cara*, ale brzo...“

A vtom ho zřídila jako divoké zvíře.

UKRÁTKA